Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Winther, Christian

Titel: KONGENS SKYGGE

Citation: Winther, Christian: ”KONGENS SKYGGE”, i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 6. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wintherchr03val-shoot-workid56552.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

KONGENS SKYGGE.

I

Hans Haar var Snee, hans Ryg var bøiet,
Hans Knæ var skjælvende, var mat,
Og Sjælens Straaler gjennem Øiet
Knap trængde ud fra Kummers Nat.
7 Det var i Høst; - og Bøgeskoven
Alt farved' guult sit Bladetelt;
Han stod paà Klinten der, hvor Voven
Opskummer høit fra store Belt.
Jagthornet lød fra stille Dale,
Mildt straalde Himlens Aftenskin,
Men tolked' ei den mørke Tale,
Som stod indgravet paa hans Kind.
Der laae et Væv af Sorgens Traade
Med Smertens Islæt for hans Blik,
Og fra hans Ansigts dybe Gaade
Kun Fortids Dæmmerlys fremgik.

II.

Før bar han stolt tre Kroners Smykke,
Men Landets hjelmbedækte Slægt
I Støv hans Hoved monne trykke
Formasteligt med Hovmods Vægt. -
Naar Bonden lægger Sæd i Jorden,
Han høster Guld af Jordens Skjød,
Men denne Sæd et Træ er vorden,
Skjoldbaarnes Skræk, og Frugten - Død.
Brat Herremandens Kinder blegned,
Naar Drotten mælde Vredens Ord,
Død og Fordærvelse var tegnet
Paa Adelsskjold, hvor han fremfoer.
Men Bonden, - tryg til Ploven støttet, -
Paa ham kun stoled', og paa Gud,
Taknemlig, tro han Spaden bytted
Med Sværdet paa hans Herrebud. -
En Søn af tvende Aldre var han;
8 Han stod, hvor, Skranken just blev lukt,
Og Mørkets bittre Kampe bar han,
Men høsted' ikke Lysets Frugt.

III.

Hvo var hans Ven? - Vi veed det ikke!
Han eensom gik den steile Sti,
Og venneløs han maatte drikke,
Hvad Sorg og Fryd ham skjænked' i.
Hans Kjærlighed? Det var en Due,
Et Duenavn, et Duesind,
Den flagred' ned fra Himlens Bue,
Og kurred ømt ved Thronens Trin.
Hver Elskovstale fra den Hulde
Bar Mildheds Frugter i hans Barm,
Og ofte smelted' Hjertets Kulde
For Øiets Foraarsstraale varm.
Men Verdens Hovmod avler Smerte
Med Moderen, som hedder Had;
De lokked' Duen fra hans Hjerte,
Og Gift - var deres Lokkemad.

IV.

Landflygtig blev han. Fra hans Hoved
Med troløs Haand de stolte Folk
Tre Kroner frækt at styrte voved',
Og hvædsed' Oprørs Sværd og Dolk.
Landflygtig blev han; men den vilde
Omflakken læged' dog et Savn:
Thi Venskab vaagned', - ak, forsilde!
Det førde ei til Fredens Havn,
9 Vel saae han tusind Fiender blegne,
Det kjøbdes dyrt med trofast Blod,
Thi ogsaa Venner saae han segne, -
Snart ene han tilbage stod.

V.

Et Fængsel blev hans Huus. Med Rænker
Man slog hans Arm i stærke Baand;
Og denne Bolig, disse Lænker
Dem fik han af en Frændes Haand.
Ei saae han Nattens Øie skinne,
Ei Engens Farveharmonie,
Og Blomstens Duft med Vaarens Vinde
Gik Fængslets kolde Muur forbi.
Uhørte slynged' sine Vover
Mod Øens Kyst det friske Hav,
Og Lærken uhørt qviddred' over
Den Levendes forladte Grav.
Hans Qval ei smelted' Frændens Hjerte,
Men Stenen paa hans Fængselsbord, -
Det kolde Marmor, - følde Smerte,
Og bærer end sin Medynks Spot.

VI.

Hans Haar var Snee, hans Ryg var bøiet,
Hans Knæ var skjælvende, var mat;
Dog var han fri, ei længer Øiet
Sløvt stirred' ud i Fængselsnat.
Imellem Skovens Bøgestammer
Han vandred' sværmende og blid,
Han gik og drømde om sin Jammer,
En Skygge fra en svunden Tid.
Jagthornet lød fra stille Dale,
Mildt straaled' Himlens Aftenskjær;
Da vendte han sin Veemodstale
Til Vogteren, som stod ham nær:
»Min kongelige Ven alt sover?
»Snart skal jeg Trætte sove med!
»Frigjort min Skygge snart didover
»Skal svæve til en salig Fred!«